

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

29 mai 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte - Nadejda Toma,

judcătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Anatolie Țurcan, Victor Boico,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Bivol Ion, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 27 februarie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în cauza penală în privința lui

Bivol Ion XXXXX, născut la *XXXXX*, originar și locuitor al s. *XXXXX*, r-nul *XXXXX*.

Termenul de examinare a cauzei:

instanța de fond: 04.11.2015-27.02.2017;

instanța de apel: 20.03.2013-19.04.2017;

23.10.2017-14.11.2017;

instanța de recurs: 29.06.2017-26.09.2017;

25.10.2018-29.05.2018

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 27 februarie 2017, adoptată în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, procesul penal în privința lui Bivol I. pe art. 266 Cod penal, a fost încetat în legătură cu prescripția tragerii la răspundere penală.

Bivol I. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, la 4 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate, inclusiv prin sentința Judecătoriei Ialoveni

din 18 mai 2016, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 4 ani și 2 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Instanța de fond a constatat că, la 22.08.2009, în jurul orei 21³⁰, Bivol I., fiind în stare de ebrietate, fără a deține permisul de conducere, conducând motocicleta de marca/model "MT-10", ce-i aparține cu drept de proprietate, pe traseul dintre satele Hansca și Costești, r-nul Ialoveni, în direcția s. Costești, deplasându-se cu o viteză de 55 km/oră, manifestând încredere sporită, nu a tratat cu seriozitate conducerea mijlocului de transport, astfel încălcând prevederile art.10 alin.2 lit. a), art. 14 lit. a), art. 45 alin. (1) lit. a, b, d și alin. (2) al RCR aprobat prin HG nr. 357 din 13.05.2009, fiind în stare de ebrietate alcoolică, cerințele care au fost ignorate de către Bivol I., care observând în limita vizibilității, cum pe direcția sa de deplasare mergea un pieton ducând bicicleta de ghidon, în acel moment nu s-a isprăvit cu conducerea unității de transport și a tamponat din spate pietonul cu partea din față a atașului, situație ce precedat aruncarea pietonului de pe carosabil.

Ca consecință al impactului, pietonului Grigoriță N., conform datelor incluse în raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 25.01.2010, i-au fost cauzate vătămări grave.

Tot el, după comiterea accidentului rutier din 22.08.2009, încălcând prevederile art. 12 alin. (1) al RCR, după ce a tamponat pietonul Grigoriță N. ce ducea bicicleta de ghidon, constatând faptul că ultimul s-a ales cu leziuni corporale periculoase pentru viață și a fost aruncat de pe carosabil, și-a continuat deplasarea cu motocicleta de marca/model "MT-10" și a părăsit locul accidentului rutier.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri:

avocatul Postica S. în numele inculpatului, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare.

Apelantul a invocat că la materialele cauzei penale lipsește procesul-verbal al medicului unde să fie indicată concluzia cu referire la starea de ebrietate.

Instanța de judecată urma să se convingă dacă există suficiente probe privind posibilitatea adoptării unei sentințe de condamnare.

De la bun început, inculpatul a recunoscut că l-a tamponat pe Grigoriță N., dar nu și că el este vinovat de producerea accidentului, ori la materialele cauzei nu există nici o probă care să demonstreze care a fost acea încălcare a regulilor de circulație, că inculpatul s-a aflat la acel moment în stare de ebrietate.

Prima instanță încălcând prevederile art. 72 Cod penal, incorect a stabilit tipul penitenciarului - „închis” pentru executarea pedepsei, deoarece pe caz nu există stare de recidivă.

Inculpatul a fost condamnat pentru fapta comisă la 22.08.2009, iar la acea dată el nu avea antecedente penale.

inculpatul, a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie eliberat din detenție, fiindu-i înlocuită pedeapsa cu una mai blândă.

Apelantul a indicat că de la bun început a recunoscut că l-a tamponat pe Grigoriță N., dar nu a recunoscut vina în producerea accidentului rutier.

La materialele cauzei nu există nici o probă care să demonstreze care a fost acea încălcare a regulilor de circulație ca să fie declarat vinovat în săvârșirea infracțiunii imputate. Nu a fost probată existența stării de ebrietate și nu a fost efectuată o expertiză a transportului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2017, apelurile declarate au fost admise, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit căreia:

Procesul penal în privința lui Bivol I. pe art. 266 Cod penal a fost încetat, în legătură cu prescripția tragerii la răspundere penală.

Bivol I. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, inclusiv prin sentința Judecătorei Ialoveni din 18 mai 2016, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 3 ani și 8 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 09 decembrie 2016.

5. Instanța de apel a reținut că, instanța de fond, prin încheierea protocolară din 30.05.2016 a dispus admiterea cererii inculpatului privind examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Însă, la 08.02.2017 inculpatul a înaintat o altă cerere, solicitând să fie achitat pe art. 264 alin. (4) Cod penal, iar pe art. 266 Cod penal să-i fie aplicate prevederile *Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova*, astfel, în caz de refuz, judecarea cauzei să se efectueze în procedură generală.

Totodată, instanța de fond a lăsat fără soluționare această cerere și nu s-a expus în niciun fel asupra temeiniciei sau netemeiniciei acesteia, fapt ce rezultă din procesul-verbal al ședinței de judecată din 08.02.2017.

Prin urmare, instanța de fond a dispus în mod eronat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, cu toate că inculpatul a depus cerere prin care a renunțat la opțiunea sa de a fi examinată cauza penală în procedură simplificată.

Or, probele administrate sunt insuficiente și nepertinente pentru a stabili faptele incriminate inculpatului așa cum au fost indicate în rechizitoriu, și după cum au fost calificate în conformitate cu dispozițiile prevăzute de Codul penal, astfel că instanța de fond urma să respingă cererea inculpatului privind examinarea cauzei penale în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală și să examineze cauza în ordine generală.

Instanța de apel a statuat că nu au fost prezentate careva probe pertinente și concludente care să dovedească comiterea de către inculpat a faptei imputate în stare de ebrietate și a recalificat acțiunile lui de la art. 264 alin. (4) la art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal - *încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere sau de exploatare a mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență vătămări grave persoanei, încadrând acțiunile inculpatului și în baza art. 266 Cod penal, ca părăsirea locului accidentului rutier de către persoana care conducea mijlocul de transport și care a încălcat regulile de securitate a circulației, dacă aceasta a provocat urmările indicate la art. 264 alin. (3).*

La fel, instanța de apel a exclus din învinuirea incriminată inculpatului faptul că el nu deținea permisul de conducere valabil pentru categoria din care face parte autovehiculul condus, or, acesta nu constituie element al componenței de infracțiune incriminată inculpatului

Totodată, instanța de apel a constatat că la 22 august 2009, orele 21³⁰, inculpatul, fără a deține permis de conducere valabil pentru categoria din care făcea parte autovehiculul condus, conducea motocicletă de model „MT-10”, pe traseul dintre satele Hansca și Costești, r-nul Ialoveni în direcția s. Costești.

6. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare partea vătămată și avocatul Bîrcă L. în numele inculpatului, care au solicitat:

partea vătămată, a solicitat ca inculpatul să fie eliberat din închisoare, invocând că, dosarul este falsificat, iar inculpatul pedepsit pe nedrept.

avocatul Bîrcă L. în numele inculpatului, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, a solicitat casarea deciziei adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare sau procesul penal să fie încetat, în temeiul Legii nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia.

Recurentul a invocat că, în pofida prescripțiilor legale, instanța de apel doar a trecut în revistă probele administrate pe caz, însă nu a apreciat separat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării, inclusiv cu circumstanțele de fapt și de drept incriminate inculpatului în rechizitoriu.

În corespundere cu art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

Potrivit art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că probele acumulate sunt insuficiente pentru a stabili faptele incriminate inculpatului așa cum au fost indicate în rechizitoriu și după cum au fost calificate în conformitate

cu dispozițiile prevăzute de Codul penal, totuși a condamnat inculpatul în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Instanța de apel nemotivat și nefondat a respins solicitarea inculpatului privind aplicarea prevederilor Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței R. Moldova.

7. Prin decizia Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 26 septembrie 2017, recursul ordinar declarat de partea vătămată a fost respins ca inadmisibil, iar cel declarat de avocata Bîrcă L. a fost admis, fiind dispusă casarea totală a deciziei instanței de apel și rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Instanța de recurs a reținut că, partea vătămată nu a utilizat în prealabil calea de atac - apelul, în situația în care legea prevede această cale de atac, adică recursul ordinar declarat de ultimul nu are niciun suport juridic, fiind, astfel, neîntemeiat, urmând a fi respins ca inadmisibil.

Totodată, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția.

Astfel, instanța de apel la examinarea cauzei nu a respectat prescripțiile de drept indicate la art. 414 alin. (1), (2) și (6), 417 alin. (1) pct. 8), 419, 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, deoarece, potrivit descriptivului deciziei contestate, cât și a procesului-verbal al ședinței judiciare corect concluzionând că instanța de fond a încălcat prevederile art. 364¹ alin. (9) și a adoptat o sentință neîntemeiată, nu a rejudecat cauza potrivit regulilor generale.

Or, doar a trecut în revistă dovezile, dar nu a apreciat fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

De asemenea, instanța de recurs a conchis că, instanța de apel și-a întemeiat concluziile pe probe neverificate în ședința de judecată a instanței de apel și neconsemnate în procesul-verbal, cum ar fi declarațiile inculpatului (f.d. 196), părții vătămate N. Grigoriță (f.d. 33-34, 50, 195), martorilor G. Garabagiu (f.d. 52), S. Mereacre (f.d. 53), probele scrise (f.d. 22-23, 38-39, 58-59, 60-61, 62-63, 99 vol. I), concluzionând divergent că urmează a *exclude din învinuirea incriminată inculpatului faptul că el nu deținea permisul de conducere valabil pentru categoria din care face parte autovehiculul condus*, apoi că acesta, la 22 august 2009, orele 21³⁰, *fără a deține permis de conducere valabil pentru categoria din care făcea parte autovehiculul condus*, a condus motocicletă respectivă.

Circumstanțele expuse atestă în mod lucid că instanța de apel nu a judecat cauza penală în condițiile legii, deoarece a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar nominalizat este întemeiat.

14
9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din noiembrie 2017, au fost admise apelurile declarate, casată sentința și încheierea protocolară din 30 mai 2016, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Bivol I. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 266 Cod penal și în baza prevederilor art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, raportat la art. 53 lit. g) Cod penal, a fost liberat de răspundere penală, în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală, prevăzută de art. 60 Cod penal.

Bivol I. a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 3 ani și 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, iar în temeiul art. 84 alin. (1) și alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial al pedepselor stabilite prin prezenta decizie și sentința Judecătorei Iaoveni din 05 noiembrie 2014, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani și 8 luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

10. Instanța de apel a constatat că, la emiterea încheierii privind examinarea cauzei în procedură simplificată, instanța de fond nu a ținut cont de cerințele dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, nu a luat în considerație faptul că inculpatul nu a recunoscut în totalitate faptele incriminate, infirmând învinuirea adusă în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, a renunțat expres la solicitarea înaintată anterior de examinare a cauzei în procedură simplificată, solicitând examinarea cauzei în procedură generală.

În acest caz instanța de fond după audierea inculpatului constatând că ultimul nu recunoaște în întregime infracțiunile încriminate, constatând circumstanțe care exclud aplicarea dispozițiilor art. 364¹ Cod de procedură penală, urma în conformitate cu prevederile art. 383 Cod de procedură penală, prin o nouă încheiere motivată, să reia judecarea cauzei și să judece cauza în procedura generală.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a considerat necesar de a casa încheierea protocolară din 30 mai 2016, privind examinarea cauzei penale în procedură simplificată.

Analizând cumulul de probe concludente, pertinente, utile și veridice administrate în cadrul cercetării judecătorești, considerându-le destule și veridice, instanța de apel a conchis că, vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor imputate este pe deplin dovedită și că acțiunile lui se încadrează în art. 264 alin. (3) lit. a) și 266 Cod penal.

Mai mult decât atât, instanța de apel a reținut că, însuși inculpatul în ședința de judecată și-a recunoscut vinovăția și a renunțat la solicitarea privind achitarea

de sub învinuirile înaintate, din care considerente, instanța de apel nu s-a expus asupra argumentelor invocate în cererile de apel în vederea achitării lui.

Totodată, instanța de apel s-a implicat în încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, atestând necesitatea de recalificare a acțiunilor acestuia de la art. 264 alin. (4) la art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Or, acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă care ar demonstra că infracțiunea a fost comisă de către Bivol I. în stare de ebrietate alcoolică sau narcotică, deși orice calificativ agravant din componența unei infracțiuni trebuie să fie demonstrat prin probe veridice, pertinente și concludente.

La individualizarea și stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a reținut că, prin prisma art. 16 Cod penal, ambele infracțiuni se încadrează în categoria celor ușoare, iar prin prisma art. 60 Cod penal, alin. (1) lit. a) persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat următoarele termene: 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că, pe capătul de învinuire în baza art. 266 Cod penal, inculpatul urmează a fi recunoscut vinovat și în baza art. 389 alin. (4) pct. 3) Cod de procedură penală, raportat la art. 53 lit. g) Cod penal, urmează a fi liberează de răspundere penală în legătură cu expirarea termenului de tragere la răspundere penală.

Cât privește solicitarea apărării privind aplicarea *prevederilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM*, pe capătul de acuzare incriminat în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de apel a conchis că, instituția amnistiei nu este aplicabilă speței, deoarece inculpatul este condamnat pentru concurs de infracțiuni căreia, cel puțin pentru una dintre infracțiuni, îi sunt aplicabile prevederile lit. a) - g) ale Legii privind amnistia, motiv pentru care instanța a respins solicitarea inculpatului și avocatului ca fiind neîntemeiată.

Astfel, ținând cont de prevederile art. 6, 7, 16, 61, 75-78 Cod penal, de pericolul social al infracțiunii comise, și anume că infracțiunea se atribuie la categoria celor grave prin prisma art. 16 Cod penal, de faptul că infracțiunea a fost săvârșită din imprudență, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost de mai multe ori judecat (f.d. 58-66, vol. I), la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află (f.d. 26, vol. I), la locul de trai se caracterizează satisfăcător (f.d. 68, vol. I), de faptul că a recuperat prejudiciul cauzat părții vătămate, instanța de apel a considerat că, scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în cauză nu poate fi atinsă decât prin aplicarea pedepsei penale cu închisoarea, astfel încât pedeapsa numită va atinge scopul restabilirii echității sociale, corectare a condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane.

11. Împotriva sentinței și deciziei instanței de apel declară recurs ordinar avocatul Bîrcă L. în numele inculpatului, care, invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10), 11) și 13) Cod de procedură penală, solicită casarea acestora, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, cu aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art. 2 a Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM, cu încetarea procesului penal pe capătul de acuzare prevăzut de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, sau suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate.

În motivarea recursului declarat, autorul acestuia invocă argumente similare celor menționate anterior în apelul declarat, suplimentar menționând următoarele:

- la urmărirea penală și în instanța de fond inculpatul vina în comiterea infracțiunii nu a recunoscut-o, ori la materialele cauzei penale nu există nici o probă care demonstrează încălcarea de către acesta a prevederile art. 10 alin. (2) lit. a), 14 lit. a), 45 alin. (1) lit. a), b), d) și alin. (2) al RCR;

- în ședința de judecată în instanța de apel inculpatul a renunțat la solicitarea de achitare, relatând că recunoaște vina în comiterea accidentului rutier, înaintând o nouă solicitare, cu privire la aplicarea Legii privind amnistia;

- partea vătămată a solicitat în ședința de judecată admiterea apelurilor declarate de partea apărării, menționând că nu are pretenții față de inculpat, deoarece a recuperat integral prejudiciile cauzate prin infracțiune;

- instanța de apel nemotivat și nefondat a respins cererea inculpatului privind aplicarea amnistiei, aplicându-i o pedeapsă mai gravă - privarea, de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, pe când prima instanță la privat pe un termen de 4 ani, agravându-i astfel situația în propriul apel;

- la 14.11.2017, inculpatul a depus repetat o cerere cu privire la aplicarea în privința sa a dispozițiilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, prin care a solicitat încetarea în faza de judecare a cauzei penale pornite în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, în legătură cu adoptarea legii sus menționate;

- instanța de apel urma a dispune încetarea procesului penal în privința inculpatului conform prevederilor legii sus menționate, pe capătul de acuzare prevăzut de art. 264 alin. (3) lit. a) și b) Cod penal, care întrunește cumulativ toate condițiile legale instituite (căința activă a persoanei, fără a ține cont de criteriul gravității faptei comise, pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani și recuperarea pagubei cauzate prin infracțiune);

- instanțele de judecată nu au individualizat pedeapsa potrivit prevederilor art. 61. 75 Cod penal și a practicii judiciare constante, ce a dus la stabilirea unei pedepse neechitabile;

- având în vedere faptul că inculpatul vina a recunoscut-o pe deplin, a conștientizat gravitatea faptelor sale, considerăm că și corectarea sa este posibilă fără a fi lipsit de libertate, deoarece nu prezintă un pericol social și nu este rațional ca instanța să aplice o pedeapsă atât de aspră;

- conform modificărilor recente survenite în legislația penală, prevederile art. 90 Cod penal sunt aplicabile speței, or, inculpatul nu a săvârșit infracțiuni deosebit de grave sau excepțional de grave și nu este în stare de recidivă periculoasă sau deosebit de periculoasă;

- instanțele de fond nu au ținut cont în deplină măsură de prevederile art. 75 Cod penal, iar concluzia acestora vine în contradicție cu regula nr. 6 din Recomandarea Nr. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate;

- instanța de apel urma să dispună încetarea procesului penal în privința inculpatului conform prevederilor Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 pentru învinuirea în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, care a întrunit cumulativ toate condițiile legale instituite.

11.1. Pe cauză nu au fost depuse referințe.

12. Judecând recursul în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea hotărârii atacate și dispunerea încetării procesului penal, în cazul în care se constată că există circumstanțele stipulate de art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod penal, adică există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

În prezenta speță, avocatul Bîrcă L. invocă temeiuri pentru recurs prevederile pct. 6), 10), 11) și 13) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, ce stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în cazul când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; persoana condamnată a fost judecată anterior în mod definitiv pentru aceeași faptă sau există o cauză de înlăturare a răspunderii penale, sau aplicarea pedepsei a fost înlăturată de o nouă lege sau anulată de un act de amnistie, a intervenit decesul inculpatului ori a*

intervenit împăcarea părților în cazul prevăzut de lege; a intervenit o lege penală mai favorabilă condamnatului.

Din conținutul recursului declarat, instanța de recurs reține, că recurentul în esență invocă dezacordul cu concluziile instanței de apel în ce privește neincidența aplicării în privința inculpatului a prevederilor *Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia*.

Verificând materialele cauzei, în raport cu argumentele invocate de recurent referitoare la netemeinicia refuzului instanței de apel de a aplica în privința inculpatului dispozițiile Legii cu privire la amnistie, Colegiul penal lărgit le consideră întemeiate.

În acest sens, instanța de recurs reține că, la 29 iulie 2016 a fost adoptată *Legea nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova*. Reieșind din dispoziția art. 1 alin. (1) al Legii enunțate mai sus, *prezenta lege se aplică condiționat și exclusiv persoanelor bănuite, învinuite și inculpate care manifestă căință activă în cadrul procesului penal și celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probațiune sau termenului de probă și sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidența prevederilor art. 2-9, 11 și 12.*

Procedura de aplicare a amnistiei față de persoanele inculpate este reglementată de art. 2 din *Legea nr. 210*, unde este indicat expres că *procesul penal încetează la faza de judecare a cauzei, dacă sunt întrunite condițiile expuse în prezenta lege.*

Din conținutul deciziei instanței de apel, se reține că instanța a considerat că inculpatul nu cade sub incidența Legii privind amnistia, existând restricția prevăzută la art. 1 alin. (1), deoarece „(...)acesta este condamnat pentru concurs de infracțiuni căreia, cel puțin pentru una dintre infracțiuni, îi sunt aplicabile prevederile lit. a)-g) ale Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM, nr. 210 din 29 iulie 2016(..)”.

Această concluzie instanța de recurs o consideră ca fiind ilegală, deoarece în speța dată sunt aplicabile prevederile Legii privind amnistia, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată în partea condamnării lui Bivol I. în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și aplicării prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal, dat fiind faptul că inculpatul îndeplinește condițiile prevăzute de legislator în *Legea nr.210*, nefiind incidente restricțiile prevăzute de art.10 alin. (1) lit. j), la care face referire instanța de apel, or, interdicția respectivă este prevăzută pentru persoanele *condamnate pentru concurs de infracțiuni căreia, cel puțin pentru una dintre infracțiuni, îi sînt aplicabile prevederile lit.a)–g)*, adică pentru persoanele care au calitate de condamnat, însă la caz, Bivol I. are calitate inculpat, respectiv lipsesc careva restricții în acest sens, prevăzute de legea nominalizată.

În continuare, Colegiul penal relevă că, inițial inculpatul în prima instanță și-a recunoscut vina și a solicitat examinarea cauzei în ordinea prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, în ședința Curții de Apel inculpatul Bivol I. și avocatul acestuia, Bîrca L. au renunțat la solicitarea de achitare din apelul depus anterior de avocatul Postică S., relatând că acesta recunoaște vina în comiterea accidentului rutier, nu recunoaște numai că era în stare de ebrietate alcoolică, înaintând o nouă solicitare, cu privire la aplicarea Legii privind amnistia (f.d.92, vol.II). La fel, Colegiul atestă, că fiind audiat în cadrul instanței de apel, inculpatul a recunoscut faptele imputate, căindu-se de cele întâmplare (f.d.96, vol.II), iar partea vătămată a prezentat instanței confirmare scrisă privind lipsa a careva pretenții materiale față de inculpat (f.d. 91, vol. II).

Așadar, verificând materialele dosarului, Colegiul penal constată, că în cazul dat nu a fost cauzată careva pagubă materială, iar prima instanță în sentința adoptată nu a stabilit un careva quantum a prejudiciului material sau moral cauzat, în cadrul judecării în instanța de apel, care este o continuare a judecării fondului cauzei, inculpatul a recunoscut vina și s-a căit de cele săvârșite, solicitând aplicarea amnistiei. În cele din urmă, Colegiul lărgit reține, că inculpatul nu cade sub incidența restricțiilor formulate în art. 10 din Legea nr. 210, privind amnistia.

Generalizând cele expuse, în prezenta speță, se atestă că în cadrul judecării cauzei, inculpatul în cele din urmă a recunoscut vina, căindu-se de cele săvârșite, nu a fost cauzat prejudicii materiale, astfel în acțiunile lui Bivol I. se regăsește manifestarea de căință activă, condiție prevăzută de art. 1 a Legii privind amnistia, din care considerente Colegiul penal lărgit statuează, ca fiind incorecte concluziile instanței de apel, în partea ce ține de neincidența aplicării în privința ultimului a actului amnistiei, respectiv lipsesc careva restricții în acest sens, prevăzute de legea nominalizată în privința lui Bivol I.

Din atare considerente, Colegiul lărgit apreciază, că în speță se constată existența circumstanțelor prevăzute de art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, care exclud tragerea la răspundere penală, deoarece a intervenit *Legea nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova*, motiv pentru care urmează a fi dispusă încetarea procesului penal în privința lui Bivol I. conform prevederilor legii menționate, pentru infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și aplicării prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal.

13. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. b) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Bîrcă Ludmila în numele inculpatului Bivol Ion, casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2017, în partea condamnării lui *Bivol Ion XXXXX* în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal și aplicării prevederilor art. 84 alin. (4) Cod penal și dispune încetarea procesului penal în privința acestuia în temeiul art. 2 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

Celelalte dispoziții ale hotărârilor contestate se mențin.

Bivol Ion XXXXX, urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest sau nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 28 iunie 2018.

Președinte
Judecătorii

Nadejda Toma
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Victor Boico